

Arrest

nr. 114 621 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DRIESSEN loco advocaat J. DE LIEN en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 9 januari 1985 in Qalai Izad in de provincie Kunduz. Tussen 1995 en 2004 woonde u met uw familie in Peshawar, Pakistan. Vervolgens verhuisden jullie opnieuw naar Kunduz. U verbleef hier nog een drietal maanden waarna u hoofdzakelijk in Kabul verbleef omwille van uw studies en uw werk. U bezit de Afghaanse nationaliteit, bent Hazara van etnie en sjiitisch moslim van religie. Sinds 2010 bent u getrouwd en in 2011 kreeg u een dochter.

In november 2005 begon u als netwerkeningenieur voor Kabul Bank te werken. Gezien u wou studeren en uw werkuren niet compatibel waren met uw studies, nam u in november 2006 ontslag. Hierna werkte u nog even als projectmanager maar u concentreerde zich vooral op uw studies.

Sinds 2008 werkte u bij Maiwand Bank in Kabul. Ten tijde van uw vlucht uit Afghanistan was u daar IT-manager. Op uw bank werkte een zekere S.(...) en zijn assistent E.(...). In de eerste helft van 2012 was al gebleken dat zij USD 800.000 hadden gestolen van de bank. Toen dit aan het licht kwam werden beiden ontslagen. Het geld kon echter niet worden gerecupereerd en beide mannen konden niet worden vervolgd omdat ze bescherming genoten van A.(...) F.(...), de zoon van M.(...) Q.(...) F.(...) die maarschalk en invloedrijk politicus is. S.(...) zou, volgens geruchten, na deze affaire naar Dubai zijn gegaan.

Rond november 2012 bezocht S.(...) u plots in het gastenverblijf van de bank waar u verbleef. Hij eiste uw samenwerking: u moest de volgende dag twee miljoen dollar naar een bankrekening overschrijven en daarnaast een lijst opmaken van personen die meer dan een half miljoen dollar op hun rekening hadden staan. U vroeg waarom hij dat nodig had waarop hij antwoordde dat ze die mensen zouden bedreigen en hun kinderen ontvoeren. U zou van deze samenwerking ook rijk worden en als u niet zou gehoorzamen, zou u aan uw eigen dood schuldig zijn. U weigerde. S.(...) zei dat het in uw belang was te gehoorzamen, legde het papier met de gegevens van de rekening waarnaar u moest overschrijven bij u neer en ging buiten.

Die nacht nam u contact op met uw rechtstreekse baas T.(...). Hij zei u dat jullie het de volgende dag zouden bespreken. De volgende dag besprak u het op kantoor. T.(...) zei u de overschrijving niet te doen en uw GSM af te zetten. De volgende dag zouden jullie het met de directie bespreken. De directeur was echter in het buitenland. De dag daarna wandelde u 's avonds van de bank naar de parking van de bank. De parking lag twee straten verder. In de straat van de parking zag u S.(...), E.(...) en nog twee mannen uit een auto stappen en op u afkomen. Ze waren gewapend. U ging snel de parking binnen want daar was bewaking. U bleef tot 20u00 op de parking en ging dan met twee bewakers van de bank naar het gastenverblijf. U belde T.(...) en legde uit wat er was gebeurd en dat u ongerust was. T.(...) kwam u ophalen en bracht u naar zijn huis. T.(...) veronderstelde dat, aangezien u uw telefoon niet meer opnam, S.(...) en E.(...) vermoedden dat u hen had verraden. Hij zei dat u niet meer in Afghanistan kon blijven want die mannen waren heel machtig. T.(...) regelde een smokkelaar en de volgende dag vertrok u met hem naar Pakistan. Van Islamabad vloog u naar Dubai en vervolgens naar Duitsland. Van Duitsland reisde u naar België waar u 10 februari 2013 aankwam en de volgende dag asiel vroeg. Ook in februari kwamen onbekende mannen bij uw familie in Kunduz naar u vragen.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u uw taskara, werkbadge van Maiwand, visitekaartje van Maiwand, een bankdocument van Maiwand, vier brieven aan u van Maiwand, een certificaat van Kabul Bank, uw ontslagbrief van Kabul Bank, twaalf certificaten van opleidingen en fora en twee contracten van Maiwand voor.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen.

Ten eerste zijn er enkele vreemde elementen in het verloop van uw problemen met S.(...): zo pakt hij zijn poging om u te overtuigen met hem samen te werken dusdanig onhandig aan dat dit totaal niet kan overtuigen. Men zou verwachten dat hij, om u over de streep te trekken, het 'misdadige' karakter van wat hij vraagt minimaliseert terwijl hij het profijt dat u eruit kan halen maximaliseert en hij u vooreerst omzichtig zou aanpakken en een beetje zou voorbereiden op wat zou komen. Niets is echter minder waar. Hij vertelde u onmiddellijk expliciet dat ze een lijst wilden van de eigenaars van rekeningen met meer dan een half miljoen USD opdat ze die mensen konden bedreigen en hun kinderen ontvoeren (zie Gehoorverslag CGVS dd. 27/03/2013, p. 13). Dit is heel confronterend en afschrikwekkend. Anderzijds vermeldde hij dat u er ook rijk van zou worden (zie CGVS p. 13), maar legde hij niet uit hoe. U hiernaar gevraagd, komt u niet verder dan te stellen dan 'dat het bij u overkwam als zou u ook iets krijgen' wat toch op zijn zachtst gezegd weinig concreet is (zie CGVS p. 17). Hiernaar gevraagd zegt u niet te weten waarom hij dat niet vertelde (zie CGVS p. 21). Het is heel onlogisch dat hij u dat niet zou vertellen want hij zou zijn voorstel een stuk aantrekkelijker gemaakt hebben door u bijvoorbeeld een bepaald percentage te beloven. Men zou kunnen denken dat hij zijn voorstel niet verder uit de doeken deed omdat u duidelijk weigerde maar het feit dat hij de rekeninggegevens achter liet en u ten slotte nog zei dat het in uw belang was te gehoorzamen voor hij vertrok, maakt duidelijk dat hij ervan uit ging, of in ieder geval hoopte, dat u zijn vraag zou overwegen en uiteindelijk akkoord zou gaan. Dan is het niet geloofwaardig dat hij u geen concrete beloning voor ogen zou stellen zodat u daarover zou kunnen nadenken na zijn vertrek.

Het feit dat hij u de rekeninggegevens overhandigde zonder dat u toestemde is op zich trouwens ook vreemd, want met deze gegevens in de hand zou u manieren kunnen zoeken om hun plannen te hinderen.

Verder is het ook opmerkelijk dat u niet weet of de directeur van de bank over uw problemen is gecontacteerd. U veronderstelt van wel omdat T.(...) rechtstreeks met hem in contact stond, maar weten doet u dit niet (zie CGVS p. 21). Het is vreemd dat u aan dit element niet meer aandacht zou schenken. De directeur was immers de meest invloedrijke man op wie u beroep zou kunnen doen. Misschien had hij wel advies of misschien kon hij zelfs helpen. Het is vreemd dat u zich er niet van zou verzekeren dat hij van uw probleem op de hoogte is en dat u niet aan T.(...) zou vragen wat de mening van de directeur is (zie CGVS p. 21). U vertelde dat de directeur bij de eerste diefstal S.(...) en E.(...) niet kon vervolgen (zie CGVS p. 15, 17, 19), maar ze konden wel zonder gevolgen ontslagen worden (zie CGVS p. 13). Het is dus niet zo dat men helemaal niets tegen die twee mannen kon beginnen en het is dus ook niet zonder meer vanzelfsprekend dat de directeur u bij deze problemen niet zou kunnen helpen. Gezien de ernst en de omvang van het door u geschildeerde incident en gezien uw belager geen onbekende was voor de directeur is het totaal ondenkbaar dat T.(...) hem hier niet onmiddellijk over zou hebben ingelicht en u hier niet van op de hoogte zou hebben gesteld.

Ten tweede is er de factor van de band die S.(...) en E.(...) met A.(...) F.(...) onderhielden. Dit is een beslissend element in uw relaas. Het is immers de steun en bescherming die beide mannen van A.(...) F.(...) genoten die maakte dat u niet aan hen zou kunnen ontkomen, dat u, zelfs met de steun van uw bank, niet tegen hen zou kunnen optreden en dat u geen bescherming kon zoeken binnen Afghanistan. Deze band kon u echter niet aannemelijk maken. Zo kon u niet zeggen hoe en wanneer de vriendschap is ontstaan: u opperde dat A.(...) en E.(...) elkaar kenden omdat ze beiden van Panshir zijn. Dit is uiteraard geen afdoende verklaring (zie CGVS p. 18). U vertelde dat S.(...), E.(...) en A.(...) samen naar feesten gingen. Dit hoorde u van een collega en diezelfde collega vertelde u ook dat zij zeer hecht zijn (zie CGVS p. 18). Waarom zij samen op die feesten waren en waarom zij zo hecht waren is echter niet duidelijk. Ook verklaarde u dat A.(...) S.(...) in alles steunde. Naar meer details gevraagd verwijst u naar zijn eerste diefstal waar de bank de dupe van werd en naar wat met u gebeurde. Meer voorbeelden kon u niet geven om deze toch wel ruime bewering te onderbouwen (zie CGVS p. 22).

Verder weet u ook opvallend weinig over de persoon van A.(...) F.(...): wat zijn beroep of wat zijn functie is weet u niet (zie CGVS p. 18). Nochtans kan dit een belangrijke factor zijn in 's mans macht en dat is relevant voor uw probleem. U hoorde enkel dat alle contracten die van Bagram uitgaan via hen passeren. Dan beweert u ook dat A.(...) de beschermende hand was achter de diefstal die S.(...) en E.(...) pleegden (zie CGVS p. 13). U weet echter niet of er oorspronkelijk een poging tot vervolging werd ondernomen en hoe A.(...) of zijn vader hebben ingegrepen (zie CGVS p. 18-19). Dit leunt nochtans sterk aan bij uw eigen probleem zodat deze gegevens zeker en vast relevantie hadden voor u. Ook weet u niet of A.(...) al ooit in de problemen of in opspraak is gekomen door een misdaad (zie CGVS p. 22).

Dat u bovenstaande zaken niet weet is opvallend in het kader van uw relaas: men zou al kunnen verwachten dat u het een en ander zou opgevangen hebben na de eerste diefstal te meer u zelf duidelijk aangeeft dat iedereen in de bank hiervan op de hoogte was (zie CGVS, p. 16). Daarenboven kan men zeker verwachten dat u zich meer zou hebben geïnformeerd zodra bleek dat u zelf in botsing met S.(...), E.(...) en A.(...) zou komen. Uit uw gehoor bleek ook dat u de mogelijkheid had meer informatie te vergaren: uw collega W.(...) bleek ten eerste toch op de hoogte te zijn van de banden tussen die drie (zie CGVS p. 18) en ten tweede moet u zeker meer hebben kunnen horen van T.(...): de laatste dagen stond u immers in nauw contact met hem en u besprak met hem uw problemen (zie CGVS p. 14, 15, 21). Het idee om Afghanistan te verlaten kwam uiteindelijk in de eerste plaats van T.(...) (zie CGVS p. 15). U zei dat hij door zijn ervaring en het feit dat hij in Kabul woonde wist dat u geen andere optie had (zie CGVS p. 21). Het is niet geloofwaardig dat u dit zomaar van hem aanneemt en niet meer doorvraagt naar de achtergrond van de dreiging die van S.(...) en E.(...) uitgaat om zeker te zijn dat er geen andere optie bestaat dan het land te verlaten.

De vaststelling dat u enige zaken kon zeggen over maarschalk M.(...) Q.(...) F.(...) doet hieraan geen afbreuk. Dit is immers logisch want hij is al jaren een belangrijk politiek figuur in Afghanistan (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u enige dingen over hem wist kan dus niet als aanduiding voor de waarachtigheid van uw relaas gelden.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegde ondersteunen uw identiteit en professionele carrière, beiden zaken die door het CGVS op zich niet in vraag worden gesteld en bijgevolg zijn deze stukken niet in staat bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de

Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U verbleef immers al jaren in deze stad en gaf door uw werk en studies duidelijk blijk in staat te zijn in Kabul een leven op te bouwen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio’s mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio’s te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma’s.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul “complexe, high-profile” aanslagen voorkomen doch geen “open combat” wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings “Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict” van 22 maart 2013 en “Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse” van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 “betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”. Verzoeker stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn profiel als IT-manager van Maiwand bank niet betwist. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaat echter volledig voorbij aan de juiste context van het bezoek van S., die verzoeker bezocht bij verrassing nadat hij geruime tijd weg was geweest. Verzoeker liet hem binnen omdat hij nieuwsgierig was naar wat er met hem gebeurd was, maar al gauw kwam S. tot zijn werkelijke bedoeling, met name zijn plan om de bank twee miljoen dollar afhandig te maken en een lijst te bekomen met de klanten welke meer dan een half miljoen dollar op

hun rekening hadden staan. Hij deelde uitdrukkelijk mee aan verzoeker dat dit zou dienen om mensen te bedreigen en kinderen te ontvoeren. Hij heeft verzoeker toen ook gezegd dat hij er rijk van zou worden, allicht met het idee dat hij zo verzoeker over de streep zou kunnen trekken. In die context zou de bedoeling van S. evenzeer kunnen zijn om na te gaan of verzoeker überhaupt wel vatbaar is voor een beloning uit criminele activiteiten. Het is ook tekenend dat S. na de weigering van verzoeker meteen over ging tot het bedreigen van verzoeker. Men kan zich trouwens de vraag stellen waarom men verzoeker zou moeten belonen daar men hem evengoed kon bedreigen. Het is dan ook best mogelijk dat men nooit van plan was hem te belonen zodat men ook nooit diende aan te geven hoeveel men hem zou belonen en het lijkt zelf eerder onlogisch dat men verzoeker zou belonen. Met betrekking tot het overhandigen van de rekeninggegevens verwijst verzoeker naar de verklaring van S. waarin hij stelde dat hij zelf ook onder druk werd gezet. Het is niet onlogisch te denken dat het bij zijn opdrachtgevers zou kunnen aanzien worden als niet medewerking indien hij zou terugkomen met de rekeninggegevens. S. ging er overigens van uit dat zijn bedreigingen voldoende waren om verzoeker tot actie te dwingen, aangezien hij tijdens het gesprek duidelijk liet uitschijnen dat hij wist waar zijn vrouw en kind verbleven. Verzoeker had ook alleen maar rekeninggegevens en meer niet, dus hij zou niets kunnen gedaan hebben om zijn belager te dwarsbomen. Bijkomend mag niet onderschat worden dat verzoeker eerder bezorgd was om zijn eigen veiligheid en die van zijn familie dan om de belangen van de bank. Bovendien heeft verzoeker zijn overste van de bank meteen verwittigd. Uit het verleden wist men ook dat men weinig zou kunnen ondernemen indien toch zou worden overgegaan tot het uitvoeren van de transacties, behalve dan verzoeker ontslaan. Verzoeker heeft zijn rechtstreekse chef meteen verwittigd. Hij stond in rechtstreeks contact met de directeur en raadde verzoeker aan om het land te verlaten. Bij het opvragen van bijkomende stukken uit Afghanistan vernam verzoeker dat de bankdirecteur zelf de instructies gaf aan T. om verzoeker het land uit te krijgen. Dit is trouwens niet onlogisch gezien verzoeker voor de bank een mogelijke bedreiging zou zijn en gezien de bank op de hoogte was van de bedreigingen aan het adres van verzoeker. Verzoeker heeft overigens meermaals herhaald dat de bankdirecteur op dat moment in Dubai was. Wat betreft het verband tussen S. en A. F. weet verzoeker inderdaad niet hoe deze vriendschap tot stand is gekomen. Hij weet echter wel dat er een vriendschap bestaat tussen de twee na het incident waarbij de bank 800000 dollar afhandig werd gemaakt en waarbij de bank nooit in de gelegenheid is geweest dit geld te recupereren. Het is logisch dat iedereen bij de bank wist waarom het geld nooit kon worden gerecupereerd en waarom er nooit klacht werd neergelegd. De informatie die verzoeker kan meedelen over A. F. is dan ook informatie uit tweede hand. Verzoeker stelde overigens uitdrukkelijk dat de feesten werden gegeven als er rekeningnummers van de overheid werden binnengehaald. Deze dienden voor het uitbetalen van lonen en waren voor de bank dan ook zeer winstgevend. Op deze feestjes kwam ook een zekere Y. welke volgens zijn collega's de neef van M. F. zou zijn. Verzoeker heeft op facebook foto's gevonden van A. F. op de pagina van deze Y., zodat het verband tussen beide duidelijk wordt. Verzoeker vertrok binnen de twee dagen na de bedreigingen. Het feit dat de bankdirecteur de opdracht gaf om hem het land uit te leiden, maakt dat de bedreiging dermate ernstig was en het tijdsbestel zo kort dat onmogelijk van verzoeker kan worden verwacht dat hij nog een eigen onderzoek zou zijn gaan voeren naar zijn belager en de mogelijke opdrachtgever. Het is trouwens een publiek geheim dat M. F. zich ook bezig houdt met criminele activiteiten.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: e-mails tussen verzoeker en zijn vroegere chef, een artikel uit Der Spiegel en een printscreen van de facebookpagina van Y. H..

Ter terechtzitting d.d. 25 oktober 2013 legt verzoeker een aanvullende nota neer met daarbij een klachtenbrief, een e-mail met de klachtenbrief als bijlage, een bevestiging van de politie en een e-mail met de bevestiging van de politie als bijlage.

2.3. De problemen die verzoeker aanhaalt en die aan de basis van zijn asielaanvraag liggen, vloeien voort uit verzoekers tewerkstelling bij een bank. De asielaanvraag van verzoeker werd dan ook in hoofdzaak afgewezen omdat verzoeker niet aannemelijk kon maken deze problemen te hebben gekend en dit gelet op vreemde en opmerkelijke verklaringen.

Verzoeker brengt bij zijn verzoekschrift een aantal nieuwe stukken bij waaronder e-mail verkeer tussen verzoeker en zijn vroegere chef, waarin verzoekers problemen worden aangehaald en besproken. Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de verweernota stelt dat e-mails door om het even wie kunnen geschreven zijn en dat om het even wie een e-mailadres op een bepaalde naam kan opstellen, stelt de Raad vast dat de door verzoeker neergelegde e-mails afkomstig zijn van e-mailadressen gelinkt aan Maiwand Bank zelf (@maiwandbank.com). Bijgevolg is hier geen sprake van openbare e-mail providers zoals hotmail of gmail, waardoor niet zonder meer kan worden gesteld dat

deze e-mailadressen door om het even wie kunnen zijn aangemaakt. Bovendien stelt de Raad vast dat deze e-mailadressen voldoende naam- en contactgegevens bevatten en de website van Maiwand Bank vermelden, zodat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de oorsprong en de echtheid ervan kan onderzoeken.

Uit wat voorafgaat blijkt dat het actuele dossier, de Raad niet toelaat te beoordelen in welke mate verzoeker vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin riskeert dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou kunnen lopen. Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en de bestreden beslissing dient overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 mei 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF